

Радіозоря

Микола Руденко

Наша цивілізація багато випромінює радіохвиль.
За свідченням астрофізиків, Землю сьогодні
здалеку можна переплутати з радіозорею.

Ми молилось біля екрана,
Неначе біля вівтаря.
Земля внизу — кривава рана,
А з неба — радіозоря.

Крізь хмари та вербові крони,
Через луги і сіножать

Офелії та Дездемони
Радіохвилями біжать.

Спурхнувши із якоїсь хвильки
(Схоласте, був провидцем ти!),
На кінчику твоєї шпильки
Танцюють янголи й чорти.

Планета схожа на корову,
Яку ми доїмо щодня,
Щоб кинуть образ, кинуть слово.
А що в них — правда чи брехня?

Здобуток чи, можливо, кара?
Що збережуть від нас віки?..
Вже голоду страшна примара
Бере в полон материки.

Дивлюсь, як світ спливає горем,
Шукаю сенс отих зусиль:
Чи ми себе не перетворим
На мертвий плин радіохвиль?

І легковажним примхам вірні,
Геть випивши снагу земну,
Вже не тілесні, а ефірні
Полинемо у долину.

І десь про нас промовить гірко
Загиблих зір старий знавець:
— Іще одна радіозірка
Себе спалила нанівець.